

Midler i dette Øjemed. Arbejdsløshedsraadet har i sin ovennævnte Udtalelse anført, at det i paakommende Tilfælde eventuelt vilde fremsætte Indstilling overfor Ministeriet om Ydelse af et saadant Tilskud, og for at sætte Regeringen i Stand til eventuelt at imødekomme en saadan Indstilling eller andre velbegrundede Forslag om saadan Støtte, uden i hvert enkelt Tilfælde at skulle søge Lovgivningsmagts Billigelse heraf, anser man det for rigtigst, at der tillægges Socialministeren Beføjelse til at yde Tilskud, naar Handelsministeren, der gennem de til hans Raadighed staaende Organer vil kunne undersøge Forholdene i de enkelte Tilfælde, udtaler sig herfor. En Forudsætning for, at der i saadanne særlige Tilfælde kan tilstaaes en Virksomhed et saadant Tilskud, maa da være, at det er godtgjort, at Ydelsen af Tilskud virkelig vil medføre en effektiv Forøgelse af Beskæftigelsesgraden, og at en saadan Forøgelse ikke medfører Indskrænkning af Produktionen for andre Virksomheder eller i det hele af foreliggende Produktionsmuligheder.

Det følger af sig selv, at Ydelsen af Tilskud til Beskæftigelsesforøgelse kræver visse Kontrolforanstaltninger, der kan skabe Sikkerhed for, at Formaålet med Ordningen sker Fuldest, og at de ovenfor anførte Hensyn, der maa tages i Betragtning, inden der gives Tilsagn om Tilskud, er varetaget. Man foreslaar, at de nærmere Regler herom samt om Beløbenes Udbetaling gives henholdsvis af Handelsministeren og af Socialministeren efter indbyrdes Samraad; det vil i disse Regler være at fastsætte, at der ved Tilsagn om Tilskud skal tages det Forbehold, at Tilskudet nedsættes eller bortfalder, hvis der indtræffer Forhold, der paavirker Beskæftigelsen i Virksom-

heden paa en saadan Maade — Prisstigning, forøget Efterspørgsel, lavere Raastofpriser eller lign. — at Tilskuddet ikke længer kan anses for nødvendigt til Beskæftigelses Opretholdelse.

Ved en Ordning som den ovenfor angivne er man i Overensstemmelse med de Krav til en eventuel Tilskudsordning, som var fremme indenfor det Kriseværnsudvalg, bestaaende af Repræsentanter for Industriens Arbejdere og Arbejdsgivere og for Erhvervsministeriet, der blev nedsat efter Industrikonferencen den 9. December 1925. Man forlangte indenfor dette Udvalg, at en eventuel Tilskudsordning skulde være rent midlertidig, at Udgifterne ved Ordningen gennemsnitlig ikke maatte overstige de derved sparede Arbejdsløshedsunderstøttelser, og at der ikke paa en for Erhvervslevet som Helhed usund Maade maatte gribes forstyrrende ind i Konkurrenceforholdene, derved at daarlig ledede Foretagender støttedes paa de velleledes Bekostning.

Den Nedgang i Arbejdsløsheden, som vil kunne opnaas ved Ydelse af Tilskud i Henhold til nærværende Ordning, vil medføre en Nedsættelse i Udgifterne til Arbejdsløshedsunderstøttelser, saavel Statens som Kommunens. For saa vidt Ordningen vil medføre, at en Kommune vil opnaa en betydelig Nedsættelse i disse Udgifter, anser man det for rimeligt, at ogsaa Kommunen deltager i Udgifterne til Tilskud, og man foreslaar derfor, at Socialministeren i saadanne Tilfælde kan gøre det til en Betingelse for Ydelse af Tilskud, at Kommunen indgaar paa at betale en Del af Tilskudet, dog saaledes, at Kommunens Andel altid maa være mindre end den beregnede Besparelse. En hertil svarende Bestemmelse er optaget i Forslagets § 4.